

hvor vi stadig har lidt over 225.000 boliger med installationsmangler, og det er altså ikke Det Konservative Folkepartis ønske, at vi flytter søgelyset fra det, der er den rigtige byfornyelse, altså boligerne med installationsmangler.

Nuvel, boligsocialt arbejde, trafikale foranstaltninger, torve og pladser og lignende er også opgaver, der skal løses, men efter vores opfattelse ikke ved hjælp af byfornyelse. Men man kan da glæde sig over, når man har set de tidlige debatoplæg, at der her i hvert fald er kommet den grænse ind, at beløbsrammen er sat til 150 mio. kr. Det hjælper da en lille smule på det.

Lad mig benytte lejligheden til kortfattet at fremdrage en række plusser og en række minusser ved lovforslaget. Der er mange positive ting i det, men jeg vil i første omgang hæfte mig ved et enkelt plus og en del af de minusser, der findes i det. Det er af hensyn til, at jeg gætter på, vi efterfølgende skal i gang med en eller anden forhandlingsrunde, og så er det jo meget rart at vide, hvor vi hver især står.

Vi er glade for, at regeringen har taget fat på problematikken med kommunernes råderet. Der er tænkt nogle tanker, og der er taget nogle skridt i den rigtige retning. Vi kan godt betvivle, at skridtene er lange nok, men der er i hvert fald taget nogle skridt. Det vil vi godt kvittere for, og det vil vi godt se nærmere på.

Vi er også meget glade for, at nybyggeriet er kommet med. Vi kunne godt ønske, at der også blev åbnet for, at private kunne gå ind i nybyggeri, så det ikke kun var forbeholdt kommunerne og den almenyttige boligsektor.

Så er der spørgsmålet om den forhandlede finansiering. Det bryder vi os ikke rigtig om. Det lyder meget flot i ord og ser flot ud på papir, men mon ikke sandheden er, at det meget hurtigt vil blive til et krav fra kommunens side, at denne såkaldte forhandling bliver vendt til et krav? Her frygter vi ærlig talt, at byfornyelsen vil blive sat i stå.

Jeg tror, der er mange ejendomsbesiddere, som allerede i dag har den opfattelse, at afkastet i forbindelse med byfornyesinvesteringer ikke helt står mål med investeringen, og hvis man så til og med bliver mødt med, hvad vi kan kalde forhandling eller krav om deltagelse i den tabsgivende del af investeringen, frygter vi, at det vil være med til at sætte byfornyelsen i stå.

For så vidt angår den aftalte boligforbedring, har vi noteret os, at der er lagt en grænse ind, således at der er fastsat et maksimum på højst 20 pct. for de udvendige vedligeholdelsesarbejders

andel af det samlede projekt. Det tror vi ikke er særlig hensigtsmæssigt. Jeg tror, det bygger på en lidt forkert formodning om, at de her slemme udlejere ikke har sørget for passende vedligeholdelse.

Det kan vi diskutere længe og inderligt; det er en anden diskussion. Men summa summarum må sigtet vel være, at vi får skabt bedre boliger, uanset hvad årsag og virkning så end måtte være. Og her tror vi altså ikke, det er særlig hensigtsmæssigt, at man skal have så skarp en sondring mellem, hvad der er vedligeholdelse, og hvad der er forbedring.

Når vi taler om, hvad jeg kalder privat byfornyelse – nu skal det åbenbart til at hedde aftalt boligforbedring; det er et spørgsmål om ord – mangler vi det, vi tidligere har anført, nemlig genudlejningssituationen. Vi betragter det stadig som det optimale tidspunkt at byforny på, når en lejlighed står tom, altså tidsrummet mellem, at en lejer er fraflyttet, og en ny skal flytte ind. Det savner vi, og det havde vi meget gerne set var taget med. Det spørgsmål vil vi selvfølgelig rejse under udvalgsbehandlingen.

Så har boligministeren også fået en lille sniger med – Hr. Jens Hald har allerede været inde på det – i § 146, stk. 3: kommunens anvisningsret i en byfornyesituation til hver fjerde lejlighed. Den kan vi ikke lide, og den ønsker vi at få ud af loven.

Inden hr. Villy Søvnald og andre spørger mig, hvad jeg dog mener med det, så lad mig svare med det samme og sige: Vi har den opfattelse, at vi meget gerne ser, at den private udlejningssektor deltager i løsningen af boligsociale opgaver. Det mener vi nu i øvrigt også, at den gør. Men skal det være med en anvisningsret, må det være med en aftalt anvisningsret, som vi via anden lovgivning har arbejdet for, og ikke ved hjælp af tvang. Vi har umiddelbart den opfattelse, at det er den almenyttige boligsektors opgave at løse sådanne boligsociale formål. Det er nu en gang den almenyttige boligsektors eksistensberettigelse.

Så bekymrer det os også lidt, at begrebet utidssvarende udgår og erstattes af begrebet nedslidt. Første gang jeg læste det, tænkte jeg: Det er sådan noget teknisk noget. Jeg er blevet en lille smule mere bekymret, efterhånden som jeg har læst det flere gange. Begrebet nedslidt kombineres med et krav om, at ejendommen skal være mere end 25 år gammel.

Hvis man kan læse mellem linjerne, tror jeg, man godt kan frygte, at det her er sådan en »lex